

ОКСАНА ІВАНЕНКО

ЗИМОВА КАЗКА

ХУДОЖНИК В. ТАРАБУКІНА

—Посуньтєся, сєстричнї,—сказала молодєньна сосонка і розправила свої віти. Вона сказала цє ласкаво й привітно, їй було приємно, що кожної весни на ній виростають світло-зелєні молоді пагінці, нїби свічєчок хтось понаставляв. Але сєстри-сосни, що росли навколо, незадоволено забурмотіли.

—Ну, от іще. Нам і самим місця мало. І чого його так розростися. Може, вони просто заздрили, що сосонна тана гарна, найкраща серед них виросла. А може, й справді їм було надто тісно.

—Кра! Кра!—закричала ворона.—Чого ви сваритесь? Однак у вас у всіх посохнуть віти, і ви залишитесь з голими стовбурами. Подивіться на своїх бабусь!

**Старі сосни стояли з високими-високими, але голими стовбурами,
і лише десь там угорі зеленіли їхні волохаті голови.**

Та ворона, хоч і довго жила й багато бачила, завжди крякала щось неприємне. Хай собі сідає на тих високих соснах, а сосонці приємніше було, коли до неї прилітали маленькі червоні пташки і співали їй веселі пісні про те, яка вона красуня і як вони люблять її густі віти, де можна заховатися.

А ще її любив зайчик. Отой веселий сірий пустун-заєць, що завжди шкодив у лісі, а потім прибігав ховатися до неї. Він, навпани, був дуже задоволений, що вона так розросталася.

А ще її полюбила одна маленька дівчинка. Познайомилася сосонка з дівчинкою в той день, що і з зайчиком.

Обоє вони гуляли—дівчинка і зайчик—і злякалися одне одного. Дівчинка раніше ніколи не бачила зайця. Вона подумала, що то вовк женеться за нею,—і заховалася за густу сосонку. А зайчик подумав, що то мисливець іде, і теж заховався за ту ж сосонку, тільки з другого боку.

Сосонка обох їх бачила і обох заховала.

—Яка ти гарна, сосонко!—прошепотів зайчик.— Я завжди до тебе прибігатиму.—І тихенько втік.

А за дівчинкою прибігли дорослі.
—Дивіться, яка гарна сосонка,—мовила дівчинка, коли побачила
своїх і вже перестала боятись.—Я хочу її до себе на ялинку.
—Добре! Добре! Ходімо! Ти нас дуже налякала,—сказали дорослі.

І з того часу сосонка все думала—як це її можна взяти на ялинку. Їй ставало дуже сумно. Чому це коріння її міцно вгрузло в землю і вона не може перейти хоча б на ту полянку, де влітку завжди цвітуть квіти? Всі бачили б тоді, яка вона красуня.

Вона заздрила пташкам, що можуть літати, де хочуть, і бачать
стільки цікавого. Вона заздрила зайчикові, що стрибав по всьому
лісі.

„Марно загине моя краса“,—думала сосонка.

А тут ще ворона крякала:
—Замерзнете. Померзнете. І ти, зайча, все бігаєш, все гасаєш,
про зиму не дбаєш. Кра! Кра! Краще вже, як я: влітку—на дачі,
взимку—у місті.

І от усі ворони відлетіли. Листя з дерев давно вже опало і розвіялося вітром. Тільки сосни та ялинки стояли зелені. Їхні голочки не боялися морозів.

Та ось прийшла зима. Прокладається янось зайчик, а на ньому щось біле лежить. Зажмурився він. А воно, біле, падає й падає.
„Оце і є сніг!—подумав він.—Добре було б ще поспати, але треба пошукати чогось на сніданок“. І він виліз із своєї ямки.

Гасав, гасав зайчик по лісі, крім одного корінця, нічого не знайшов і раптом почув, що за ним хтось женеться. Оглянувся, а на снігу від його лапок сліди.

„Отакє!—подумав він.—Та це по моїх слідах кожен мене знайде. Треба мерщій ховатися“.

І правда, бігла по зайчикових слідах руда лисиця, така ж голодна, як і він.

Закружляв зайчик по лісі петлями та швидше до сосонки
і кричить їй:

Ой, рятуй мене з біди,
Замети мої сліди.
Хай лисичка не почує,
Де сьогодні я ночую.

Засміялася сосонка, похитав вітер її вітами, замела вона сліди,
заховала зайчика. Сидить зайчик, тремтить, а як лисиця побігла
геть, наже:

—Мила сосонко! Ти найкраща з усіх у лісі.

Сосонка усміхнулася, і сестри ще дужче стіснили її віти.
—Посуньтеся, сестрички,—просила вона.
Але вони заздрили їй і не давали місця.

Тут саме проходив дідусь, що доглядав цей ліс.
—Дуже їм тут тісно,—сказав він.—Ану, зрубаю я оцю молоденьку на ялинку внукам.

Червоні пташки жалібно защебетали, коли побачили, що їхню сосонку рубають, а зайчик був десь далеко і не бачив, а то б він, напевно, заплакав.

Уже три дні сосонка стояла в кімнаті, і три дні багато дорослих людей прикрашали її. Як це було приємно! На кожній гілочці висіло безліч іграшок, блискучих, як зірки, що сяяли вночі над лісом, і веселих, як пташки. На ній і зараз сиділи пташки, тільки вони були якісь дивні—не співали і не розмовляли.

А ще сніг, який поклали на віти, був зовсім не холодний і не танув, і люди казали: „Дайте ще білої вати“,—і клали цей дивний сніг.

—Тепер треба дощу,—сказав хтось. Сосонка хотіла сказати, що тепер зима і дощу не буває, але у людей був інший дощ—золотий і не мокрий,—просто тоненьких павутинок понакидали на голочки.

Далі було ще краще. Вгорі повісили справжню зірку. Як це її люди дістали з неба?

„Яка я гарна,—думала сосонка.—Ноли б мене побачили такою в лісі і пташки, і зайчини, і всі дерева. А вітер, мабуть, ніколи не відлітав би від мене. Яка я щаслива!“

Двері відчинилися, і в кімнату вбігла дівчинка. Яка радість!
Та сама дівчинка, що ховалася за сосонку від зайчика. Дівчинка
закричала:

—Ой, яка чудова ялинка!—застрибала навколо і заспівала.

—Я сосна, а не ялинка,—хотіла сказати сосонка, але не встигла, бо раптом засвітили на ній багато свічечок,—рожевих, червоних, жовтих, зелених,—і в кімнату вбігли діти. Вони взяли за руки, танцювали і співали.

Аж тут хтось постукав у двері і в кімнату увійшов... Ой, сосонка відразу впізнала його—її лісовий дідусь з торбинкою в руках.
—Дід Мороз прийшов!—закричали діти, бо в нього була така ж довга біла борода, як і в Діда Мороза під ялинкою.

—Ні, це мій справжній дідусь,—образилась дівчинка і кинулась до нього на шию.

—А що я тобі приніс!—сказав дідусь і розв'язав торбинку.

А звідти вистрибнув живий зайчик. Він злякано глянув на всіх і раптом побачив сосонку, свою любу, рідну сосонку, що завжди рятувала його.

Він кинувся до неї, заховався під нижню гілку, на якій лежав сніг, що не танув, і сиділи пташки, які не співали, і за своєю звичкою звернувся до сосонки:
—Ой, рятуй мене з біди!

—Як ти потрапив сюди?—спитала сосонка.—Не бійся, тут усі такі хороші...

—Ох,—зітхнув зайчик,—вчора за мною гналося стільки мисливських собак. Я бігав по всьому лісі зовсім знесилений і прибіг заховатися до тебе, а тебе не було.

— Сестри твої не схотіли мене заховати, і я впав непритомний. На щастя, мене підібрав наш лісовий дідусь і приніс сюди. Але яна ти гарна, і всі гарні, і як у вас весело!

Справді, було дуже весело, і всі діти годували зайчика пряниками й цукерками. А коли він схопив з гілки лялькову моркву, скривився, бо вона ж була лялькова.

Дівчинка принесла йому справжню моркву, і він весело захрумтів.
Сосонка сміялася, зайчик сміявся, і всі діти сміялися.

Раптом сосонка і зайчик побачили, що за вікном на стовпі сидить стара ворона і крякає: кра, кра! Але на неї ніхто не звернув уваги,—навіщо крякати, коли всім весело!

кінець

Редактор

Г. КУЧЕРА

Укрінохроніка, Київ-133, Щорса, 18
Міністерство культури УРСР
№ 4043 1990 р. Ціна 30 коп.